

Apie dabarties ilgumą. Ištrauka iš dienoraščio.

Perspėjimas: *tai, kas čia parašyta, gali sunervuoti.*

Kiek ilgai galiu palaukti? Ar galiu įsileisti į save klausimus, kurių suvokimui reikia daugiau nei 5 minučių galvojiimo ir daugiau negu 1 min. tylos. Kur ten 1 minutės?! 10 sekundžių tylos.

Ar galiu imtis darbo, kurio įgyvendinimui prireiks daugiau negu 1 metų. Kur ten 1 metų!? 1 mėnesio.

Ar tikiu, kad yra kas nors daugiau nei telpa į 10 sekundžių tylos, 5 minutes susikaupimo, 1 mėnesį pastangų.

Jeigu ne, tai kaip galiu patikėti, kad vyksta kažkoks, kažkieno projektas, trunkantis ilgiau negu mano gyvenimas?

Negaliu.

Kas įdomiausia, tai čia rašau ne apie kokius nors niekingus *kitus*. Rašau apie dalį *mūsų* visų ir visų pirma dalį *savos* būties. Būties, kuri apima gyvenant užimtą gyvenimą. Gyvenimą beveik be atgaivos (tik su atsigavimu), gyvenimą beveik be šilumos (tik su pasišildymu), beveik be laimės (tik su pasimėgavimu), beveik be prasmės (tik su daug naudos).

Na ir kas? Čia kolega turėtų paklausti – kaip pats su tuo jaučiuosi.

Truputį gėda prieš matančius (kad taip yra), smagu (kad mūsų tiek daug), kartais liūdna dėl savęs, kartais užjaučiu kitus.

O kaip džiugu, kad būna ir kitaip!!! Būna net ir man. Laimei vis dažniau ir dažniau. Linkiu ir Jums ilgesnės dabarties.